

Dr. Emil Holub, znani historijski raziskovalec, je umrl 54 let star. Pokojnik je obdaroval poleg mnogih šol, tudi „Slovenski šolski muzej“ s prav lepo zbirko. Blag mu spomin!

Muzejsko društvo za Kranjsko je imelo m. m. občini zbor. Kakor posnamemo iz tajnikovega poročila, ima društvo 197 članov ter stoji v literarni zvezi z različnimi društvi, od katerih je došlo v zameno 245 knjig, ki po pravilih postanejo last deželnega muzeja. Dohodkov je imelo društvo v pretečenem letu 3599 kron, blagajničničnega prebitka pa 49 kron. Subvencije so društvu naklonili: deželni zbor kranjski 800 K, naučno ministrstvo 400 K, kranjska hranilnica 500 K in dunajska akademija znanosti 220 K. Vsem se je izrekla zahvala občnega zbora. Pregledovalcema društvenih računov sta bila zopet izvoljena gg.: župnik Vrhovnik in dež. tajnik Pfeifer. Končno je društveni načelnik ravnatelj Senekovič še naznanil, da ostane uredništvo društvenih publikacij tudi za tekoče leto v istih rokah, da bode torej „Izvestja“ uredoval dekan Koblar, nemške „Mittheilungen“ pa prof. dr. Gratzy pl. Wardengg.

Veren, a ne klerikalen. Dunajski listi poročajo: Nedavno je z nadvojvodo Reinerjem govoril visok cerkven dostojanstvenik o sedanjih klerikalnih političnih struji in vprašal nadvojvodo, ali se s to strujo strinja. Nadvojvoda je dejal: „Preveč veren sem, da bi mogel postati kdaj klerikalen!“

Gledališče za otroke. Mestni svet v Berlinu je dovolil znatno vsoto za otroške predstave v gledališču, katerih bi se naj udeležili redoma vsi otroci berlinskih šol brezplačno.

Si li prestar za učenje? Kato, slavni rimski državnik se je v svojem 80 letu začel učiti grškega jezika. Sokrates se je v pozni starosti vadił igrati na muzikalne instrumente. Plutarh se je učil latinščine od sedemdesetega do osemdesetega leta. Franklin se je pričel učiti filozofije, ko je dopolnil svoje petdeseto leto. Ludovico Monaldesco je spisal „memoire“ svojega življenja v visoki starosti 115 let. Ōgilby, predstavljavec Homerja in Vergilija ni znal ne grškega ne latinskega jezika do svojega petdesetega leta. Bocaccio je bil že 35 let star, ne da bi se bavil z literaturo in je vendar postal eden največjih mojstrov toskanske šole poleg Dantega in Petrarke. Sir Henry Spellman v svojem dvajsetem letu še brati ni znal, a se je potem poprijel učenja in postal eden najslavnejših učenjakov angleških. Tako bi lahko navedli tisoče izgledov mož, ki so se še le v poznejši starosti začeli učiti, pa so vendar le dosegli velike uspehe in zavzemajo častno mesto v človeški zgodovini. Samo lenuhi pravijo: „jaz sem prestar za učenje“.

Uradni razpisi učiteljskih služeb.

Št. 253.

Kranjsko.

Na štiri razredni ljudski šoli v Senožečah je eno učno mesto z moško učno osebo stalno popolniti. Prošnje so predpisanim potom vlagati semkaj do dne 20. marca 1902.

C. kr. okrajni šolski svet v Postojni, dne 19. februarja 1902.

Št. 280.

Na trirazredni ljudski šoli v Borovnici je stalno oddati s pričetkom šolskega leta 1902/3 učno mesto s postavnimi prejemki. Prednost pri oddaji te službe bo imela ženska učna moč.

Prošnje je poslati pravilno opremljene po postavnem potu tukajšnjemu uradu do 24. marca 1902.

C. kr. okrajni šolski svet, Ljubljana, dne 17. februarja 1902.

Št. 720.

Na petrazredni c. kr. rudniški ljudski šoli v Idriji je stalno popolniti mesto učitelja z dohodki IV. plačilnega razreda idrijskega učnega osebja t. j. z letno plačo 1000 kron, aktivitetno doklado letnih 200 kron in s pravico do 6 petletnic po 100 kron.

Prosilci naj lastnorodno pisane prošnje z dokazom učne sposobnosti za ljudske šole z nemškim in slovenskim učnim jezikom predpisanim službenim potom

do 15. sušca 1902.

pri podpisnem c. kr. rudniškem ravnateljstvu uložijo.

C. kr. rudniško ravnateljstvo v Idriji, dne 16. svečana 1902.

Št. 25, 66.

K B

Štajersko.

Na dvorazrednih ljudskih šolah na Bučah in v Pišecah je stalno popolniti učiteljska mesta z dohodki III. plačilnega razreda.

Prošnje za te službe je vlagati po službenem potu pri krajnem šolskem svetu na Bučah oziroma v Pišecah do 10. sušca 1902.

Okrajni šolski svet Kozje in Brežice, 11. svečana 1902.

Gospodarski program.

Naslednje tvrdke darujejo od iztržka, oziroma dobička, ki jim ga da zaslužiti učiteljstvo, dogovorjene odstotke v prid učiteljskemu konviktu. Vsakdo (vsaktera) pa blagovoli zahtevati, da se vsaka vsota, ki jo odjemalec izplača, zabeleži v prid konviktu.

1. **Jos. Petrič** — zaloga raznovrstnih šolskih zvezkov, peres z napisom: „Učiteljski konvikt“ in raznih drugih šolskih potrebščin v Ljubljani, sv. Petra cesta št. 6.
2. **Knjigotržnica lg. pl. Kleinmayr & F. Bamberg** v Ljubljani, Kongresni trg.
3. **Národna tiskarna** v Ljubljani, Kongresni trg.
4. **Šeberjeva tiskarna** v Postojni, zaloga uradnih spisov itd.
5. **Gričar & Mejač**, trgovina z narejenimi oblekami za dame in gospode v Prešernovih ulicah v Ljubljani.
6. **Fran Ksav. Souvan**, trgovina z manufakturnim blagom v Ljubljani.
7. **Fran Kraigher**, krojaški mojster v Ljubljani, Kongresni trg.
8. **Anton Krejčič**, zaloga moških in ženskih klobukov v Wolfovih ulicah v Ljubljani.
9. **J. Soklič**, trgovina s klobuki v Ljubljani, Pod trančo.
10. **Filip Fajdiga**, mizar in trgovina s pohištvo v Prešernovih ulicah št. 50 nasproti novi pošti v Ljubljani.
11. **B. Schmeltzer**, zaloga stolov, Šelenburgove ulice v Ljubljani.
12. **Ivan Bonač**, zaloga šolskih knjig, svinčnikov družbe sv. Cirila in Metoda in raznih drugih šolskih potrebščin v Ljubljani.
13. **Banka „Slavija“** v Pragi — glavno zastopstvo za slovenske dežele v Ljubljani — vzajemno zavarovalno društvo, podpira učiteljski konvikt in daje od učiteljskih zavarovanj provizijo „Zavezi slovenskih učiteljskih društev“.

Zavedno učiteljstvo prosimo, da po geslu „Svoji k svojim!“ podpira v prvi vrsti te tvrdke.

† Dragotin Jesenko-Doksov.

Učitelji imamo navado, da pišemo v svojih listih nekrologe navadno le o učiteljih. Danes mi bodi dovoljena izjema. Dragotin Jesenko, ki se je podpisaval pod svoje literarne izdelke s pesniškim imenom „T. Doksov“, ni bil član našega stanu. A mnogo je občeval z učitelji, večkrat kaj napisal za naše liste, se zanimal za naše gibanje in bil spričo „sijajnih“ svojih razmer v bližnjem sorodstvu z našim blestečim materijalnim položajem . . .

Z Jesenkovo smrtjo se je skrčilo za eno čutečo dušo število tistega prevesnega dela človeštva, ki komaj prenaša na šibkih ramah grenko težo in težko grenkost bednih svojih dni. Pot njegovega življenja ga je vodila med skalovjem in trnjem brez vonjajočih rož ob potu, brez vabljive klopice v hladnem zavetju, kamor bi položil šibko svoje telo k udobnemu počitku. Pred njegovimi odkritosrčnimi očmi se je širila neizmerna puščava, ki se je razgrinjala v nedoglednost in brezkončnost — posipana čezinčez z morečimi skrbmi, brez žuborečega studenca, kjer bi se mogel napiti moči in energije.

Z naglimi koraki, s sklonjeno glavo in z rokami, na hrbtu sklenjenimi, je drvil v negotovost svoje negotove bodočnosti, za svojo osebo brez želja, potrta in resigniran. A če se je slučajno, nehoté in nevedé ozrl nazaj, tja, koder spi naša zlata mladost v vsem svojem blesku, v vsi svoji čudoviti lepoti, v vsi svoji deviški čarobnosti, v vsi svoji poetički vablivosti, v vsem svojem kraljevskem bogastvu — takrat je splašen krenil od spominov nazaj, zakaj Dragotin Jesenko ni imel mladosti!

A nad njim, visoko nad skalovjem in trnjem in puščavo so tkali solnčni prameni v neopisni krasoti veličastno kupolo, poveznjeno v demokratični pravičnosti nad njegovo ubožno domače ognjišče. In kadar mu je vzplavalo oko tjakaj gor, takrat mu je bilo mehko in dobro pri duši, zakaj njegovo sree, skrivajoč na svojem dnu kot nedotakljiv kapital pobožnost in vdanost, je našlo v neizrazni krasoti prirodne popolnosti in nehlinjene prijaznosti, v nje čudovito izraženi mogočnosti, ki se ji nesiljeno klanja človeški duh, uteho in mir — pa bodisi tudi samo za hip.

A ob njem, blizu ob skalovju in trnju in puščavi se je ščepirila puhlost in prešernost, brezsrčnost in krivica, moč predsodkov in umazani uspehi klečeplaštva, veljava denarja in stanu, imena in rodu. Ves svet, nakičen z dekoracijami, ki so plačilo upognjenim hrbtom in zdrsanim kolenom, umoru prepričanja in individualnosti, se je svetil v vablivi luči tik ob njegovem trnjevem poti, a zanj brez magične sile, brez pozitivno učinkujočega vtiska. Samo kadar mu je vzplavalo oko iz dolgočasne vsakdanjosti tjakaj v stran, takrat mu je bilo hudo in grenko pri duši, in njegovo slabo razpoloženje karakterizujoči, ironički usmev mu je pretvoril prikupno lice v satirično masko, in zlog za zlogom, s čudnim, bolnim poudarkom mu je sikal izmed zob Prešernov verz: „Saj človek toliko velja, kar plača!“ . . .

In ves njegov notranji svet, sezidan na idealih (in že zaraditega zapisan smrti), se mu je zazibal v neutolažljivem hrepenenju po nečem, kar bi ga omamilo, v njem zamorilo pekočo bol in za trenutek pomirilo razburkane valove v njegovih prsih ter jih zaklelo v omotično spanje. Takrat je krenil v gostilnico, in takrat so ga videli — vsi! „Jesenko zopet pije!“ so kričali postopači po ulicah in filistrski pivci po gostilniških kotih. Sami so se nalivali z vinom, a vsi vprek so kričali: „Jesenko zopet pije!“ — Takrat so ga videli vsi. Kadar je sedel v pisarnici, eden izmed najboljših in najvestnejših delavcev svojega gospoda; kadar je ždel doma v svojem skromnem, z lastnimi žulji znešenem gnezdu ter nadaljeval pisarniško delo, ali prevajal dolgočasna libreta in pisal feljtone za beraški zaslužek, kadar si je podpiral glavo, ki so mu jo skrbi pritiskale na mizni rob; kadar je posajal v očetovski ljubezni otroka za otrokom na koleno in ga prižemal k sebi bliže in bliže, prav blizu srca; kadar je pisal pesmi in se navduševal za slovensko leposlovje, za naš kulturni in gmotni napredek v družbi redkih prijateljev; kadar si je preganjal v obup ga tirajoče misli z leposlovnim ali znastvenim berivom, dozorelim na domačem ali tujem književnem polju; kadar je bil v svojem srečnem miren, znancem dober, prijateljem zvest, višjim pokoren, nižjim vdanoprijazen; kadar je bil v svojih načrtih velik, v svojih namenih plemenit, v svoji duši čist in blag — takrat ga ni videl nihče!

In to ga je bolelo. V začetku ga je bolelo silno in neznosno, a čedalje manj in manj. Naposled mu je bilo vse enako. Čutil se je prikovanega na svoje ubožstvo, zakletega v bedo, ki se mu je zdela usojena. Nad njim se je zgrinjala neusmiljenost trde sedanjosti in ga pritiskala niže in niže k

tлом. Časih je bil že prav blizu tal, da se zaduši v umazanem, dušecem prahu. Pa je bil še vedno tih in potrpežljiv. Upiral se je z vsemi silami — ne zaradi sebe, zaradi svoje družine. Misel nanjo ga je vzravala pokonci, da se je premagal, dušil v sebi veliko svojo silo, hrepenečo po svobodi, po čistem, zdravem zraku, ki veje nad šumečimi gozdi v svobodnih dihih, da je uklepal v jarem pokorščine svojo voljo in svojo željo po drugem ovzdušju . . . Bil je tih in potrpežljiv kot žival pred plugom, ki orje, da sejejo in žanjejo tisti, ki ji bičajo hrbet.

Jesenko, ki je živel za svoje, je miril in stiskal usta Jesenku, ki je živel v njem. A vselej ni mogel. Njegova notranja moč je časih prekipela in stopila čez meje, je premagala njegovo voljo in stopila na dan v vsem svojem moštvu, brezobzirno, brez najmanjšega rešpeka. In njegova beseda, izvirajoča prav iz globočin njegove duše, iztisnjena iz nje s silo, je bila resnična, a ostra in trpka, ki je zadela v živo. Dozorela je v boju za obstanek, v jasnem razumevanju obkrožujočih ga lastnih razmer, zrcalo njegove ognjevite notranjosti, ki jo je skrivala svetu njegova pohlevna in preprosta zunanščina. Bil je časih kakor ognjenik, ki bruhne iz sebe, kadar dokipi zemlje ognjeno osrče . . .

Nič ni bilo Jesenku svetejšega kot resnica, nič mu ni bilo gabnejšega kot laž, pretvara in oholost.

Ljudje, ki ga niso poznali, so me svarili pred njim in me trgali od njega. Ti grdi ljudje! A jaz sem vedel, da mu je treba prijatelja, ki se lahko nasloni nanj, kadar završi nevihta nad njegovo glavo. Grdi ljudje, slabejši od njega, so se odmikali, kadar sva prišla skupaj kamorkoli. Čim bolj so šli od njega, tem bliže sem prihajal k njemu. In lep je bil tisti košček pota, ki sva ga hodila skupno . . . Kakor v sanjah, ko se odtrga človek od umazane vsakdanjosti in plava v rožnatih, s solnceem obrobljenih oblakih in gleda pod seboj zemljo, vso kopajočo se v zlati luči, vso plavajočo v blaženstvu, vso obsipano z milijardami belih lilij in rdečih rož in zelenega rožmarina, vso očiščeno blatnih peg in krvavih madežev — tako lep je bil tisti košček pota, ki sva ga hodila skupno . . .

Sanjala sva in presanjala mnogo lepih ur . . .

Seznanil sem se z njim približno pred osmimi leti „Pri Kamničanu“ na Dolenjski cesti. Od takrat ni bilo skoro dneva, da bi se ne sešla. Ko sem se odpravljaj lansko jesen zopet na Dunaj, sva se videla zadnjikrat. Spremil me je še na kolodvor, in niti jaz in niti on si nisva mislila, da je to najino poslednje slovo. Mogoče si je mislil to — on! Kakor da ima pisano zagotovilo, s takšno gotovostjo mi je večkrat zatrjeval, da ne bo več dolgo. Življenje ga je bilo že popolnoma potrlo, in trdne volje ni bilo več v njem. Zdel se mi je enak svojemu pokojnemu prijatelju, pesniku Franu Gestrinu, ki si je kopal z levico grob, a z desnico pisal čudovito „Balado o prepelici“.

Vrhutega je Jesenko vedno tožil o srčni napaki, ki ga bo nemara tako naglo pobrala kakor je njegovo mater.

Njegova mati!

Jesenko ni bil sentimentalni človek, a ob spominu na svojo mater je zapal globoki žalosti. Saj je bila — kakor je pravil — njegova mati edino bitje, ki ga je ljubilo z vsem svojim srcem. Materina ljubezen je delila z edincem svoje bogato ubožstvo, delila ga tako, da je nji ostalo ubožstvo, a sinu bogastvo. Rodila ga je dne 11. velikega srpana l. 1864. v deželni bolnici v Ljubljani. Očeta ni sin nikoli poznal, celo njegovo ime mu je ostalo neznan. In nedolžni otrok je

moral trpeti za greh drugih. Že v zgodnji mladosti je bila odločena njegova usoda. Mati je hotela sina spraviti v varno zavetje, kjer bi mu ne bilo treba stradati vsaj kruha. In zato je potrkala nekega dne uboga žena s slabotnim, drobnim in bledim sinkom ob strani na vrata nekega ljubljanskega sirotišča in je tamkaj prosila z objokanimi očmi in s tresočim glasom, naj se usmilijo nedolžne stvarce. A tam so ji rekli, da nimajo prostora za nezakonskega otroka . . .

In tako so vrgli mladega Dragotina kot negodno ptico na cesto, in tako je bil vržen prvič trdemu življenju v plen . . .

Dolgo pa ni užival materine ljubezni. Na Marije Terezije cesti jo je nekega dne zadela srčna kap, in njegova mati je umrla na veži neke tamošnje hiše. Poslej je skrbela zanj njegova stara mati — a ne dolgo, zakaj tudi ona je šla kmalu za hčerjo, in Jesenko je ostal na širokem svetu — sam! Sirote se je usmilila teta telegrafskega uradnika gosp. Zora, pri kateri je živel Jesenko do II. gimnazije. V tem času je bil premeščen v Ljubljano gosp. Zor sam, ki je vzel Jesenka k sebi na hrano in stanovanje s pogojem, da poučuje njegovega sina. Pri Zorovih je ostal Jesenko okolo tri in pol leta. Našel je tu svoj novi dom in v gospodu Zoru usmiljenega človeka, ki ga je ljubil in skrbel zanj kot za svojega sina. A umrl je tudi gospod Zor, in tako je bil Jesenko vržen drugič trdemu življenju v plen . . .

Zavetišče je našel potem v blagosrečni rodbini pokojnega voditelja II. mestne šole, Leopolda Belarja. Tu so ga sprejeli malone za svojega in mu izkušali z dobrotami razsvetliti temo njegove mladosti. V Ljubljani je dovršil Jesenko šesti gimnazijski razred, koder je rogovilil tiste dni hud nemški profesor. Dognal je, da je bilo nekaj dijakov izključenih, drugi so se umaknili sami. Med poslednjimi je bil tudi Jesenko, ki je odšel v Trst, da nadaljuje študije. V Trstu ni imel niti najmanjše podpore. Lačnemu in sestradanemu se je še vrhutega zbudilo neutешljivo hrepenenje po Ljubljani, in silno domotožje ga je dvignilo na pot, in nekega jutra je prikorakal slabotni Jesenko peš v Ljubljano in je bil tako vržen tretjič in zadnjič trdemu življenju v plen . . .

Tako je bila odločena njegova usoda!

Natanko je bila določena bodočnost njegovih žalostnih dni. Niti enega svetlega prizora za njim. Samo mati in njeno bogato ubožstvo. Potem pa nemilost in milost. In takisto v vseh njegovih prihodnjih dneh. Grenak je kruh, ki ga močijo solze, kipeče iz osamele duše!

Pustil je šolske knjige ter si poiskal zaslužka v pisarnici banke „Slavije“, kjer je pisal in računal do svoje smrti (22. prosinca 1902). Njegov šef, sedanji župan ljubljanski, gosp. Ivan Hribar, je cenil Jesenkovo nadarjenost in porabnost ter mu izročil svojega sina v domače poučevanje, ki ga je opravljal z vso vestnostjo do njegove šeste gimnazije. V tej dobi se je Jesenko tudi oženil, star nekaj nad dvajset let. Ostavil je vdovo in sedmero nepreskrbljenih otrok.

Rad se je spominjal tistih dni, ki jih je preživel v družbi že prej imenovanega Gestrina. Bila sta to dva slovenska Schuberta globokih duš, a nemirnega, nesrečnega življenja. Rad se je spominjal izleta (l. 1895.) v „stostolpo, zlato mater Prago“, kakor je nazval ponosno stolno mesto

kraljevstva Češkega v pozdravni pesmi, ki sem jo moral deklamovati na njegovo prošnjo ob prihodu slovenskih izletnikov. Dostikrat pozneje sva snovala načrte, kdaj in kako se bova zopet odpravila tjakaj med severne brate. A meni bo treba sedaj iskati drugega tovariša.

Jesenko je bil človek, ki se ni nikdar hlinil, ki se je kazal vedno takega, kakršen je bil v resnici, kakršnega je zvarilo njegovo nemirno življenje. Še preden je zbolel za šenom, je slutil, da se mu bliža konec. V hiši, kjer je naposled stanoval, je umrla nekaj dni po novem letu štiriletna hčerka njegovega svaka. Jesenko jo je šel kropiti in ko se je vračal od njenega mrtvaškega odra, posipanega z nedolžnimi cveticami, je rekel: „Zdaj sem jaz na vrsti, in to kmalu!“

In res! Kmalu potem je legel in umrl, in prihajali so ljudje, ga kropili in mu želeli pokoja in miru . . .

In kakor že rečeno: Z Jesenkovo smrtjo se je skrčilo za eno čutečo dušo število tistega prevesnega dela človeštva, ki komaj prenaša na šibkih ramah grenko težo in težko grenkost bednih svojih dni.

A kar je ustvaril Doksov, to ostane. In ustvaril je obilico lepih, tako po duhoviti vsebini, kakor po dovršenolepi obliki odlikujočih se pesmi. V njih je razodeta dobrotta njegovega srca, dovezetnost njegove duše, dozorelost njegovega duha, a iz njih odmeva tudi satira in sarkazem, ki sta bila v njem dozorela ob premnogih bojih in težkih izkušnjah življenja. Svoje pesmi je priobčeval v „Slovanu“, „Ljubljanskem Zvonu“ in „Učiteljskem Tovarišu“; naše politične razmere je bičal z jetkimi verzi v „Brusu“ in „Slov. Narodu“, kateremu je bil tudi sicer zvest sotrudnik. Pozabil ni tudi „Zvončka“.

Kolikor vem, izidejo njegove pesmi, [zbrane v knjigo. Takrat bo našim čestitim kritikom dana prilika, da prisodijo mrtvememu Jesenkotu, česar ni prisodila javnost živemu Doksovu: priznanje in tisto mesto, ki gre njegovim literarnim delom v našem slovstvu. Potrudijo naj se čestiti naši kritiki, da se dokopljejo do končnega stavka, premotreč razmere, v katerih je živel Doksov, da je namreč storil mnogo, pa da bi storil še več, da ni bilo z njim tako, kakor je bilo!

Oprosti mi, dragi prijatelj, da ne pišem več o tvojih delih. Veselilo bi me pri tem gotovo najbolj to, da bi se ne mogel jeziti nad mojo hvalo in da bi ne mogel biti vesel moje graje, kakor si bil tuintam za svojega zemeljskega potovanja. Verjemi, rad bi se veselil! A tu mi je težko. Mudi se mi živeti te kratke svoje dni tukajšnjega bivanja, zatorej ne utegnem iztikati po tvojih spisih. Kadar mi jih položi založnik lepo vezane v trdih platnicah na mizo, takrat se bom sam zase pogovoril s tvojega duha utrinki — prav zaupno, prav prijateljski kakor večkrat — saj veš! — tamkaj v Ljubljani, kjer si živel in ustvarjal in umrl. Danes sem storil samo svojo prijateljsko dolžnost: S tresočimi ustnicami in z bledim licem in z glasom, kolikor ga premorejo moje prsi, kličem daleč tja v slovensko domovino, daleč tja nad tvoj grob: Tvoje življenje ni bilo izgubljeno!

Na Dunaju, meseca svečna 1902.

E. Gangl.

„Učiteljski Tovariš“ izhaja 1., 10. in 20. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 8 K, pol leta 4 K, četrt leta 2 K. Spisi naj se blagovolijo pošiljati samo pod naslovom: Uredništvo „Učiteljskega Tovariša“ v Ljubljani. Naročnino pa prejema g. Frančišek Crnagoj, nadučitelj v Ljubljani (Barje). — Vse pošiljatve naj se pošiljajo franko. — Oznanila in poslanice se računajo za stran 30 K, pol strani 16 K, $\frac{1}{2}$ strani 10 K, $\frac{1}{4}$ strani 8 K, $\frac{1}{8}$ strani 4 K; manjši inserati po 20 h petit-vrsti. Večkratno objavljanje po dogovoru. Priloge poleg poštnine 6 K.

Izdajatelj in odgovorni urednik Radivoj Koréne. — Last in založba „Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“. Tiska „Narodna tiskarna“ v Ljubljani.